

142 ЗРАНКУ, ЯК СОНЕЧКО ВСТАЄ

Утром, когда встает рассвет

1. Зран_ ку, як со_ неч_ ко вста_ є, Бо_ же, при_ йми хва_ лу
 2. В ра_ до_ сті дай щоб я спі_ вав, в го_ рі щоб більш мо_ ливсь,
 3. Зав_ жди То_ бі хва_ лу нес_ ти - хай бу_ де ціль мо_ я,
 4. Як день при_ хо_ дить до кін_ ця, зо_ рі з не_ бес бли_ щать,

за бла_ го_ дять, що Ти да_ еш, і за лю_ бов Тво_ ю.
 і про лю_ бов Тво_ ю зві_ щав гріш_ ни_ кам я зав_ жди.
 щоб про_ сла_ ля_ лось кож_ ну мить віч_ не Тво_ є І м'я.
 йду я в мо_ лит_ ві до Твор_ ця, в сер_ ці сло_ ва зву_ чать:

Приспів

1-3. Сла_ ву То_ бі не_ су за бла_ го_ сті
 4. "Ми_ ло_ сті по_ вен Ти, ми_ ло_ сті

1-3. Сла_ ву й по_ дя_ ку То_ бі не_ су за бла_ го_ дять і лю_
 4. "Ми_ ло_ сті, ми_ ло_ сті по_ вен Ти, ми_ ло_ сті, ми_ ло_ сті

-дать свя_ ту.
 й доб_ ро_ ти!" Си_ ли дай, щоб за все сла_ вив я Те_ бе.

-бов свя_ ту.
 й доб_ ро_ ти!"